

Kielce, dnia 27.05.2021 r.

Znak: PNW-II.310.1.2021

Interpretacja indywidualna

Prezydent Miasta Kielce działając na podstawie art.14j §1, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020r. poz. 1325 ze zm.), zwanej dalej o.p., w związku z art. 1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1170, ze zm.), zwanej dalej u.p.o.l. po rozpatrzeniu wniosku [REDACTED] z dnia 19 lutego 2021r. (data wpływu 03.03.2021r.) w sprawie wydania indywidualnej interpretacji podatkowej przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, stwierdza:

- w odniesieniu do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji podatkowej, że:

- 1) stanowisko Wnioskodawcy dotyczące momentu powstania obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości w przypadku zawarcia umowy najmu, który to nie jest tożsamy z rzeczywistym udostępnieniem obiektu (pytanie pierwsze wniosku o interpretację) – **jest prawidłowe** w obowiązującym stanie prawnym,
- 2) stanowisko Wnioskodawcy dotyczące kwestii zwolnienia z podatku od nieruchomości w sytuacji wynajęcia części nieruchomości, korzystającej z takiego zwolnienia na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l. (pytanie drugie wniosku o interpretację) w zakresie w jakim uznał, że traci prawo do częściowego zwolnienia z podatku od nieruchomości, z uwagi na fakt, że wynajmowana sala konferencyjna nie będzie służyła wyłącznie celom z zakresu ochrony przyrody, – **jest nieprawidłowe** w obowiązującym stanie prawnym .

Uzasadnienie

W dniu 03 marca 2021r. do tut. organu podatkowego wpłynął wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w kwestii określenia czy w związku udostępnieniem przez Wnioskodawcę obiektów [REDAKTOWANE] podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości powstaje od pierwszego dnia następującego po miesiącu kiedy nastąpiło faktyczne rozpoczęcie najmu zgodnie z umową czy w momencie podpisania umowy, który nie jest tożsamy z rzeczywistym udostępnieniem obiektu.

Wnioskodawca zwrócił się również o wykładnię przepisów w zakresie zastosowania zwolnienia od podatku, poprzez odpowiedź na pytanie czy w związku z udostępnieniem sali konferencyjnej w budynku [REDAKTOWANE] utraci prawo do częściowego zwolnienia na podstawie art. 7 ust. 8 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1170, ze zm.).

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny

[REDAKTOWANE] jako jednostka budżetowa został utworzony na mocy Uchwały Rady Miejskiej w Kielcach – [REDAKTOWANE] Podstawowym celem funkcjonowania jednostki jest promowanie walorów geologicznych Miasta Kielce. Wnioskodawca zgodnie ze statutem, zarządza terenami oraz obiektami. Należą do nich między innymi [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] z uwagi na fakt, iż położony jest w rezerwacie przyrody [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] korzysta ze zwolnienia z obowiązku opłacania podatku od nieruchomości na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Wnioskodawca, w ramach zarządu dokonuje wynajmu [REDAKTOWANE]. W obiekcie odbywają się imprezy kulturalno-rozrywkowe. Udostępnienie obiektu odbywa się w ramach zawartych umów o wynajem [REDAKTOWANE] z organizatorami imprez. Wynajem ten ma charakter krótkoterminowy. Z uwagi na powyższe Wnioskodawca dokonuje opłaty podatku od nieruchomości według stawki „pozostałe, w tym zajęte na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizację pożytku publicznego”.

Zgodnie z Zarządzeniem Prezydenta Miasta Kielce nr [REDAKTOWANE] Wnioskodawca będzie udostępniał salę konferencyjną w budynku w [REDAKTOWANE]

na zasadach obowiązujących w [REDAKTOWANO] Wynajem będzie miał charakter udostępniania obiektu na okres 1-2 dni w obrębie tego samego miesiąca. Organizowane będą tam spotkania i konferencje według zapotrzebowania firm prowadzących działalność gospodarczą, dokonujących wynajmu pomieszczenia.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytania:

- 1) *"czy w związku z udostępnieniem obiektów przez [REDAKTOWANO] a wynajmującym podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą, obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia następującego po miesiącu kiedy nastąpiło faktyczne rozpoczęcie najmu zgodnie z umową czy w momencie podpisania umowy, który nie jest tożsamy z rzeczywistym udostępnieniem obiektu – dokonywany jest w terminie wcześniejszym?"*,
- 2) *"czy w związku z rozpoczęciem udostępniania sali konferencyjnej w budynku w [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] straci prawo do częściowego zwolnienia zgodnie z art. 7 ust. 8 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, z uwagi na fakt, iż sala konferencyjna nie będzie służyła wyłącznie celom z zakresu ochrony przyrody?"*.

Stanowisko Wnioskodawcy

W odniesieniu do pierwszego z postawionych pytań, zdaniem Wnioskodawcy umowa staje się skuteczna dopiero w momencie rozpoczęcia jej faktycznego obowiązywania, tj. w terminie wykazanym w umowie jako termin początkowy udostępnienia rzeczy (w tym przypadku obiektu najemcy), a co za tym idzie wpływ na wysokość opodatkowania ma moment faktycznego udostępnienia obiektu, tj. od dnia faktycznego udostępnienia obiektu, zgodnie z zawartą umową.

Co się zaś tyczy drugiego z pytań, Wnioskodawca wskazuje, że art. 7 ust. 1 pkt 8 o podatkach i opłatach lokalnych ściśle określa warunki zwolnienia od podatku od nieruchomości obiektów znajdujących się na terenie rezerwatu przyrody. W jego ocenie, obowiązany będzie do dokonania opłaty podatku od nieruchomości od gruntu i budynku w części powierzchni obejmujących salę konferencyjną wg stawki dla obiektów pozostałych, w tym zajętych na prowadzenie odpłatnej statutowej działalności pożytku publicznego przez organizację pożytku publicznego. W chwili rozpoczęcia udostępniania pomieszczenia niedopełniony zostanie jeden z warunków wynikający z ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a mianowicie sala konferencyjna nie będzie służyć bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody. Jak wskazano przytaczając pytanie 1

i stanowisko wnioskodawcy w tej sprawie, obowiązek podatkowy, przy zachowaniu warunku udostępnienia pomieszczenia w obrębie jednego miesiąca, według stawki dla obiektów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej nie wystąpi.

Interpretacja prawna

Stosownie do treści art 3 ust. 1 u.p.o.l. podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące: właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3, posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych, użytkownikami wieczystymi gruntów, posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości, jak również wtedy, gdy posiadanie jest bez tytułu prawnego, za wyjątkiem nieruchomości wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa lub będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe.

Z przytoczonego wyżej przepisu wynika zatem, że ustawa podatkowa obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości wiąże z faktem władania nieruchomością przez wskazane w niej podmioty, takie jak: właściciel, samoistny posiadacz, użytkownik wieczysty, czy też w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego – posiadacz zależny.

Ustanawiając wskazane wyżej podmioty podatnikami podatku od nieruchomości, ustawa o podatkach i opłatach lokalnych określiła zarazem moment powstania obowiązku podatkowego, a więc wynikającej z tej ustawy nieskonkretyzowanej powinności przymusowego świadczenia pieniężnego w związku z zaistnieniem zdarzenia w niej określonego (art. 4 o.p.). I tak w myśl art. 6 ust. 1 u.p.o.l. **obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku.**

Ustawodawca nie wskazuje wprost o jakie dokładnie okoliczności skutkujące powstaniem obowiązku podatkowego chodzi, niemniej jednak przepis ten należy analizować łącznie z art. 3 u.p.o.l., określającym zakres podmiotowy podatku od nieruchomości (por. Pahl Bogumił, Podatki i opłaty lokalne. Teoria i praktyka).

Z tych też powodów obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nabyto posiadanie nieruchomości lub obiektu budowlanego. Okolicznościami, o których mowa w art. 6 ust. 1 u.p.o.l. są więc zdarzenia powodujące władanie nieruchomością (jej składnikami) wynikające z prawa własności, samoistnego posiadania, wieczystego użytkowania, czy posiadania zależnego (art. 3 ust. 1 u.p.o.l.).

Ustawodawca powiązał więc powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości z określonymi zdarzeniami cywilnoprawnymi. Tym samym w każdym przypadku, gdy zachodzi wątpliwość czy w ogóle powstał obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości, a jeżeli tak od kiedy, należy zawsze sięgnąć do przepisów prawa cywilnego.

Za posiadacza – podatnika, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. może być uznany jedynie ten podmiot, co do którego organ podatkowy ustali, że spełnia on wszystkie wymagania i cechy charakterystyczne dla posiadacza w ujęciu art 336 k.c. i art 337 k.c.

Z art. 336 k.c. wynika, że posiadanie jest określonym rodzajem faktycznego władztwa nad rzeczą (por. A. Stelmachowski, *Pojęcie i funkcja posiadania*, Warszawa 1959; J. Ignatowicz, *Ochrona posiadania*, Warszawa 1963). Na posiadanie składają się dwa elementy – element fizyczny (corpus) oraz element psychiczny (animus). Przedstawiciele doktryny prawa cywilnego wskazują, iż corpus oznacza, że pewna osoba znajduje się w sytuacji, która daje jej możliwość władania rzeczą w taki sposób, jak mogą to czynić osoby, którym przysługuje do rzeczy określone prawo, przy czym nie jest konieczne efektywne wykonywanie tego władztwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt: I CSK 82/09; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2010 r., sygn. Akt: I CSK 586/09). Animus zaś, jak przyjmuje się w literaturze przedmiotu, oznacza wolę wykonywania względem rzeczy określonego prawa „dla siebie”. Wola ta wobec otoczenia wyraża się w takim postępowaniu posiadacza, które wskazuje na to, że uważa się on za osobę, której przysługuje do rzeczy określone prawo (por. J. Ignatowicz (w:) *Komentarz*, t.I, 1972, s. 768 i n.; A. Kunicki (w:) *System prawa cywilnego*, t. II, 1977, s. 830; postanowienie SN z dnia 25 marca 2011 r., sygn. akt: IV CK 1/11).

Do przepisów prawa cywilnego należy również sięgnąć przy dokonywaniu wykładni terminu, „umowa najmu” , gdyż nie został on zdefiniowany w u.p.o.l. Jak wynika z art. 659 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1740 , ze zm.), zwanej dalej k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu

umówiony czynsz. Najem jest więc umową dwustronnie zobowiązującą i wzajemną. Odpowiednikiem świadczenia wynajmującego, polegającego na oddaniu rzeczy do używania, jest świadczenie najemcy, polegające na płaceniu umówionego czynszu. Z powyższego wynika, że umówiony między stronami czynsz jest wynagrodzeniem za możliwość korzystania z cudzej rzeczy i stanowi świadczenie wzajemne należne za używanie lokalu przez jego najemcę.

Zwrócić należy uwagę, iż strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego (art. 353¹ K.c.). Dopuszczalne jest zatem zastrzeżenie w umowie momentu rozpoczęcia jej obowiązywania, np. wskazanie, iż będzie ona obowiązywać w terminie późniejszym aniżeli data zawarcia umowy. W takiej sytuacji do dnia nadejścia terminu początkowego obowiązywania takiej umowy status najemcy odpowiada w istocie statusowi osoby warunkowo uprawnionej (art. 116 k.c. w zw. z art. 89 k.c.), co w konsekwencji oznacza, że przysługuje mu jedynie swoista ekspektatywa najmu, nie zaś uprawnienie do jej wykonywania. Najemca do czasu nadejścia zastrzeżonego terminu i tzw. „wejścia umowy w życie”, w sprawie będącej przedmiotem niniejszej interpretacji – udostępnienia mu przedmiotu najmu – nie sprawuje władztwa nad nieruchomością „dla siebie”, a bez takiej woli rozumianej jako wewnętrzne przekonanie, że jest się osobą, której przysługuje określone prawo do rzeczy, faktyczne władztwo nad rzeczą nie jest wykonywane w ramach posiadania. Oznaczenie zatem przez strony w umowie terminu początkowego jej obowiązywania stanowi pewnego rodzaju warunek, który uzależnia jej skuteczność. Innymi słowy, umowa najmu z zastrzeżonym terminem początkowym jej obowiązywania co do dnia jego nadejścia nie wywołuje pomiędzy stronami skutków prawnych.

Reasumując, odpowiadając na pierwsze z postawionych przez Wnioskodawcę pytań stwierdzić należy, iż zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania następuje na skutek tytułu prawnego, którym jest zawarta umowa, a zastrzeżony w umowie termin początkowy jej obowiązywania jest okolicznością uzasadniającą powstanie obowiązku podatkowego. Obowiązek podatkowy w takim przypadku powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po tym zdarzeniu tj. wejściu w życie zawartej umowy (w interpretowanym stanie faktycznym – udostępnieniu przedmiotu najmu).

Odnosząc się zaś do drugiego z pytań Wnioskodawcy dotyczącego kwestii „częściowej utraty zwolnienia z podatku od nieruchomości, w związku z rozpoczęciem

udostępniania sali konferencyjnej w budynku [REDAKTOWANE] podnieść należy następujące kwestie:

W art. 84 Konstytucji RP została wyrażona zasada powszechności opodatkowania, będąca wyrazem sprawiedliwości podatkowej, wynikającej z art. 217 Konstytucji. Zasada ta nakłada na każdego obowiązek ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków określonych w ustawach. Natomiast zwolnienia i ulgi podatkowe mają charakter wyjątkowy, stanowią bowiem odstępstwo od zasady sprawiedliwości podatkowej, przejawiającej się w powszechności równości opodatkowania i z tego względu powinny być interpretowane ściśle. W związku z wypracowanym przez orzecznictwo i utrwalonym poglądem doktryny, przepisy dotyczące wszelkiego rodzaju ulg i zwolnień podatkowych, jako odstępstwo od zasady powszechności opodatkowania, powinny być interpretowane ściśle i nie mogą być przedmiotem wykładni rozszerzającej.

Wśród katalogu zwolnień od podatku od nieruchomości uregulowanego w treści art. 7 u.p.o.l. w ust. 1 pkt 8 cyt. wyż. przepisu ustawodawca przewidział zwolnienie dla znajdujących się w parkach narodowych lub rezerwach przyrody i **służących bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody:**

- gruntów położonych na obszarach objętych ochroną ścisłą, czynną lub krajobrazową ,
- budynków i budowli trwale związanych z gruntem.

Analizowany przepis art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l. wprowadza zwolnienie od podatku od nieruchomości dla gruntów objętych ochroną ścisłą, częściową lub krajobrazową oraz budynków i budowli trwale związane z gruntem, służących bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody.

Zakres w/w zwolnienia kształtowany jest przez art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2020r., poz. 55, z późn. zm.), gdzie wskazano cele ochrony przyrody, t.j.:

- 1) utrzymanie procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów,
- 2) zachowanie różnorodności biologicznej,
- 3) zachowanie dziedzictwa geologicznego i paleontologicznego,
- 4) zapewnienie ciągłości istnienia gatunków roślin, zwierząt i grzybów, wraz z ich siedliskami, przez ich utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony,
- 5) ochrona walorów krajobrazowych, zieleni w miastach i wsiach oraz zadrzewień,
- 6) utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych, a także pozostałych zasobów, tworów i składników przyrody,

7) kształtowanie właściwych postaw człowieka wobec przyrody przez edukację, informowanie i promocję w dziedzinie ochrony przyrody.

Wskazane wyżej cele realizowane są w sposób przewidziany w treści art. 3 powołanej wyżej ustawy o ochronie przyrody, a to poprzez:

- 1) uwzględnianie wymagań ochrony przyrody w strategiach, programach i dokumentach programowych, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219 i 1378), programach ochrony środowiska przyjmowanych przez organy jednostek samorządu terytorialnego, strategiach rozwoju województw, planach zagospodarowania przestrzennego województw, strategiach rozwoju gmin, strategiach rozwoju ponadlokalnego, studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego i planach zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz w działalności gospodarczej i inwestycyjnej;
- 2) obejmowanie zasobów, tworów i składników przyrody formami ochrony przyrody;
- 3) opracowywanie i realizację ustaleń planów ochrony dla obszarów podlegających ochronie prawnej, programów ochrony gatunków, siedlisk i szlaków migracji gatunków chronionych;
- 4) realizację programu ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej wraz z planem działań;
- 5) prowadzenie działalności edukacyjnej, informacyjnej i promocyjnej w dziedzinie ochrony przyrody;
- 6) prowadzenie badań naukowych nad problemami związanymi z ochroną przyrody.

Powyższe oznacza, że warunkiem skorzystania z w/w zwolnienia podatkowego jest wykazanie, że grunt, budynek czy też budowla służy bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu co najmniej jednego z celów wskazanych w tym przepisie.

Jak słusznie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt: I SA/Lu 438/07, przepis art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l. „*przewiduje wyjątek od opodatkowania podatkiem od nieruchomości, odstępstwo od zasady powszechności opodatkowania. Ma charakter przepisu szczególnego. Z tego względu podlega ściśle literalnej interpretacji*”.

Z literalnego zaś brzmienia tego przepisu wynika, iż aby dany budynek znajdujący się w parku narodowym lub rezerwacie przyrody korzystał ze zwolnienia w podatku od nieruchomości **musi on służyć bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody.**

Analizując przedstawiony we wniosku o wydanie interpretacji stan faktyczny (dotyczy stanu faktycznego związanego z pytaniem oznaczonym numerem 2) kluczowym jest zwrócenie uwagi na wprowadzony w treści przepisu art. 7 ust. 1 pkt 8 warunek „wyłącznie”.

Należy bowiem wskazać, iż z dniem 1 stycznia 2016 r., na mocy art. 9 pkt 7 lit. a tiret drugie ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1045), ustawodawca dokonał znaczącej zmiany kształtu normatywnego analizowanego w treści art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l. zwolnienia. W obecnym kształcie, ustawodawca w pierwszej kolejności wskazuje na zakres obszaru, w ramach którego są położone grunty, budynki i budowle oraz jednocześnie doprecyzowuje ów wyjściowy zakres zwolnienia poprzez odniesienie do realizacji celów z zakresu ochrony przyrody wraz z istniejącym dotychczas wymogiem bezpośrednio oraz dodanym z dniem 1 stycznia 2016 r. wymogiem wyłącznie. Dopiero począwszy od 1 stycznia 2016 r. zwolnieniu podlegają zatem określone w ustawie grunty, budynki i budowle, które znajdują się w parkach narodowych lub rezerwach przyrody, służące bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody. W porównaniu zatem do stanu prawnego obowiązującego do końca 2015 r. ustawodawca nieco inaczej formułuje zakres zwolnienia zawężając go – w stosunku do stanu prawnego obowiązującego do końca 2015 r. – poprzez wymóg „wyłącznie”. Chodzi o te grunty, budynki i budowle, które służą bezpośrednio i wyłącznie osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody (zob. Paweł Borszowski, Klaudia Stelmaszczyk-Komentarz do art. 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, stan prawny : 2016.04.01).

Tym samym, aby możliwe było skorzystanie ze zwolnienia określonego w treści art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l., niedopuszczalne jest aby przedmiot opodatkowania był wykorzystany w jakimkolwiek innym celu niż osiągnięcie celów z zakresu ochrony przyrody.

Mając na względzie opisany wyżej stan prawny, odnosząc się do odpowiedzi na drugie z pytań przedstawionych we wniosku o wydanie opinii prawnej, uznać należy iż w przypadku udostępnienia przez Wnioskodawcę (wynajęcia sali konferencyjnej - części budynku [REDAKTED]) nastąpi utrata prawa do zwolnienia od podatku od nieruchomości przewidzianego w treści art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l.

Nieprawidłowe jest zatem stanowisko Wnioskodawcy, iż utrata prawa do zastosowania w/w zwolnienia podatkowego nastąpi tylko w części (tj. w zakresie w jakim zostanie udostępniona wspomniana sala konferencyjna), gdyż z literalnego brzmienia

art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l. wynika, iż ustawodawca nie przewidział możliwości zwolnienia z podatku od nieruchomości części budynku, tak jak to na przykład uczynił do zwolnień podatkowych, zawartych w treści art. 7 ust. 1 pkt 4,5, czy 15 u.p.o.l.

Jak słusznie podnosi się w doktrynie prawa podatkowego „*nawet jednokrotne wykorzystanie gruntu czy też budynku i budowli trwale związanej z gruntem na inny cel pozbawia podatnika możliwości korzystania ze zwolnienia od podatku od nieruchomości*” (por. Rafał Dowgier, Leonard Etel, Grzegorz Liszewski, Bogumił Pahl, Komentarz do art. 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, stan prawny: 01.03.2020 r.).

W tym stanie rzeczy w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia wniosku i na podstawie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie:

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach ul. Prosta 10, 25-366 Kielce, (w dwóch egzemplarzach – art. 47 w/w ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz.2325 ze zm.) w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 §2 pkt 4a (art. 53 §1 w/w ustawy). Jednocześnie, zgodnie z art. 57a w/w ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczenia się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 §1 w/w ustawy) na adres: Urząd Miasta Kielce, Prezydent Miasta Kielce, Rynek 1, 25-303 Kielce.

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. a/a

PREZYDENT MIASTA

Bogdan Wenta